

Leerrede over Johannes 14: 27, uitgesproken op Woensdagavond 10 maart 1948 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 85: 4

Lezen - Johannes 14

Voorrede.

Hetgeen wij de psalmdichter nazongen, uit de 85ste psalm, daarin worden wij als opgeleid tot de stilte der nooit begonnen eeuwigheid naar het eeuwig raadsbesluit en het voornemen Gods van voor de grondlegging der wereld, waarin die hoge Majesteit Gods, die Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn, overziende dat het mensdom dat Hij in aanzijn dacht te roepen zijn weg zou verderven en als het blad van de boom van Hem zou afvallen -- totaal af-, los-, en gescheiden zijn, alsmede in een staat van vijandschap tegen Zijn Majesteit zou geraken -- Zich daaruit nochtans een gemeente wenste te vergaderen, om die wederom in Zijn gunst en gemeenschap op te nemen en te herstellen.

Maar hoe zou dat kunnen? Daar Hij een Majesteit is te rein, te heilig van ogen om de zonde of het kwaad te kunnen zien en aanschouwen, Die de zonde of het kwaad niet door de vingers kan zien. De zonde moest krachtens de reinheid Zijns Wezens worden gestraft, en dat met de tijdelijke en met de eeuwige dood, ja met vernietiging. Hoe kon Hij dan genade bewijzen en zondaren weer herstellen? Dat zou immers Zijn eer, de reinheid, de heerlijkheid Zijns Wezens te na zijn? Nochtans was het Zijn wil, ook Zijn welbehagen. Hij sprak dan ook in de raad des vredes: "Wie is dan Hij, Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?" Om dus voor de zonde te betalen, om aan de gerechtigheid Gods te voldoen. En was dit het woord van Jezus, de tweede Persoon in het Goddelijk Wezen: "Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands." Hij nam dat dus op Zich om voor de zonde te betalen en aan alle eis der gerechtigheid en de heilige Wet Gods te voldoen.

Ook de Heilige Geest, de derde Persoon nam mede deel in de raad des vredes, in dat werk der verlossing, om hier in de tijd, als de levendmakende Geest, zondaren te bearbeiten, hen als onderwerpen te schikken en de heilige verdiensten Christi toe te passen.

Dat heil dat God heeft uitgedacht om de ellendige zondaar weer aan- en toe- te brengen, hem eigen te maken, dat werk, als wij daarbij betrokken worden, dan gaat alles ons duizelen, want wie heeft de zin des HEEREN gekend of wie is Zijn raadsman geweest? Het dieplood zinkt daar als uit de handen. Het zijn Goddelijke gedachten die zich in dat werk uitspreken. Dat werk, hetgeen in de eeuwigheid is uitgedacht, wordt hier op aarde gekend, door de genade en de bediening van die eeuwige Geest. Het is daarom opmerkelijk, hoe dat vers in de rijm-psalm staat. Immers, wij zongen:

Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet;
de vrede met een kus van 't recht gegroet, ...

Het is niet slechts een woord, dat het zo is, maar het geeft tevens te kennen, dat er wat aan vooraf gaat. Wanneer men genade kent - men vrede leert kennen - dan gaat er ook wat aan vooraf.

Wij weten dat het geschonden deugdenbeeld Gods opgeluisterd moest worden. Dat nam Christus op Zich in de eeuwige vrederaad. Hij wilde - daar God genade wilde bewijzen aan zondaren, maar de gerechtigheid daartegen opkwam - vrede met ons maken. Daar de waarheid hiermede in strijd kwam, nam Christus op Zich voor de zonde te betalen. Daar is dan genâ van waarheid blij ontmoet, de vrede met een kus van het recht gegroet.

Het is nodig dat die zaken ons persoonlijk bekend worden, maar ... daar gaat wat aan vooraf.

Wij moeten onze tegenstand en vijandschap onder Gods Majesteit verliezen. Waar wij onze aangeboren tegenstand en vijandschap moeten opgeven en God de eerste Persoon als God en Rechter, rein en heilig gaan eren en eerbiedigen, ons aan Zijn Majesteit en gezag onderwerpen - dat Hij God is en wij schuldigen - daar zullen wij leren kennen de handelingen die er geweest zijn tussen de Vader en de Zoon.

Als wij dat alzo leren kennen, de waarheid dus gehandhaafd moet blijven, de gerechtigheid niet gekrenkt kan worden en wij met de waarheid akkoord gaan en met het recht van God, daar is dan aan onze zijde ondergang, maar dan zal men daar ook leren verstaan, dat de genade van waarheid blij ontmoet en de vrede met een kus van het recht gegroet wordt.

Die zaken leren wij kennen uit de bediening der genade en des Geestes, om daar de vrucht van te mogen wegdragen, en dat ten eeuwigen leven, om God onze Schepper te aanbidden, te roemen en te verheerlijken, in Zijn gedachten van eeuwige almacht en genade.

Ik vraag daartoe uw aandacht voor een woord en getuigenis der Schriftuur. Zoeken wij vooraf echter Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Leerrede:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt U in het 27e vers uit het 14e hoofdstuk van het heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes, waar Gods Woord aldus luidt:

*Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u.
Uw hart worde niet ontroerd, en zij niet versaagd.*

Jezus sprak eenmaal: "Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen." In hetgeen ik uw aandacht voorlas, ligt eigenlijk begrepen (wij zouden het zo kunnen uitdrukken) het testament van de Koning. Dat is met recht uitgedrukt: Zijn testament! Hierin is zulk een rijkdom vervat, dat niets en niemand ons kan aanbrengen wat daarmee te evenaren is. Hier is sprake van vrede. Door de zondeval is de vrede van de aarde verbannen. Maar, in onze tekstwoorden spreekt de Koning: "Vrede laat ik U, Mijn vrede geef Ik u." Dus als gave, als geschenk: Die gééf Ik, die krijgen jullie van Mij. Die voorname zaak, welke wij missen, krijgen wij van Hem, die wordt ons testamentair vermaakt. Dat is toch wel een uitnemende verheven zaak, ja!

Maar hier wordt het testament van Christus niet geëerd, niet gewaardeerd, tenzij daar aanleiding en oorzaak toe ontstaat. Want daar wij in zonde zijn ontvangen en in ongerechtigheid geboren, zo zijn wij gewoon om in onvrede met God te leven en in onwetendheid en vervreemding van Zijn Majesteit. De zondeval is een verschrikkelijke zaak. Hierdoor is het aardrijk vervloekt en liggen wij allen onder de drievoudige dood en, wij mensen, zijn zo diep gezonken dat wij er ons niet eens voor schamen. Wij praten en handelen er over -tenzij God het aan ons hart brengt- : "Ja, die zaak is nu eenmaal zo." Daarin is geen onderscheid tussen mensen en mensen, allen zijn wij even gelijk, geheel het christendom.

Daaronder verstaan wij dan alles wat de doop en de leer belijdt. Heel het christendom belijdt in het algemeen de val. Maar bij wie raakt dat nu het hart, vernedert zich daaronder, wordt schaamrood van aangezicht? Wie doet dat? Wie beweent, beklagt, betreurt het: "Ik ben los, gescheiden, af van God, mijn Schepper. Ik lig onder de drievoudige dood, en het aardrijk is vervloekt om mijnentwil, verschrikkelijke zaak!" Wie doet het? Van nature niet één! Wel erover praten. Jazeker. Net zoals er over andere zaken gesproken wordt, zo ook dáárover. Wat is toch een mens! Wat is toch een mens! God kan er van zeggen: "Gij weigert schaamrood te worden."

Geklaagd, ja, dat wordt er zeer veel, gemurmureerd nog meer. In opstand, dat kan men algemeen zien en beleven. Men hoeft niet ver te gaan, men kan bij zichzelf blijven. Wat hebben wij nodig?

Hoofd voor hoofd hebben wij nodig, dat de waarheid Gods ons het hart raakt, dat ons thuisgebracht wordt dat wij gezondigd hebben, van God gescheiden zijn, kortweg gezegd, dat wij God kwijt zijn. Dat het ons geval is, dat wij moeten gaan eigenen schuld en schande en dat door onze zonde. Dan zal het een zaak gaan worden zó ernstig, dat de kerk ervan zegt:

...Rust noch vrede wordt gevonden,
om mijn zonden,
in mijn beend'ren, dag of nacht.

Het is er niet. De zonde ontnemen ons alle vrede. Bedenk eens even wat een verschrikkelijke zaak de zonde is. De zonde is een afkering van God, de loslating van Hem, die het Leven is, de Algenoegzaamheid zelf is.

Lees maar eens met aandacht Genesis 3. Dan moeten wij wel tot het inzicht komen, dat God de mens rein en goed en naar Zijn evenbeeld geschapen had, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. In het paradijs was ware vrede, al wat God gemaakt had was zeer goed. Alles in het hele rijk der natuur ademde vrede, vrede, vrede, ook de mens. Vrede met God, met elkaar, met de dieren der aarde. Alles vrede.

Door de list van satan, die niet rechtstreeks op zijn doel afging, maar de slang en de vrouw gebruikte. Door die weg benaderde hij Adam, die als hoofd van het verbond der werken stond, hoofd van het ganse menselijke geslacht. Satan krijgt het zover, dat Adam - daar Eva van de vrucht genomen had - zich die vrucht ook in de handen laat stoppen, neemt en eet, en dan lezen wij: "Toen werden hun beider ogen geopend en zij werden gewaar, dat zij naakt waren."

Wat is de zaak? Geen vrede meer. Eerst was het er. Doch zodra zij van de vrucht des booms, der kennis des goeds en des kwaads, gegeten hadden, was er geen vrede meer. Zij zijn naakt. Dus zijn in een onbevredigde staat. Naakt.

Hun consciëntie veroordeelde ze, want God had de drievoudige dood uitgesproken: "Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven." Zij hebben dat ook gevoeld, want gelijktijdig zijn zij daar gestorven, de geestelijke dood, dat is het af-zijn van God. En, wat doen zij nu in die onvrede? Wederkeren tot God? Tot de God des vredes? Neen! Verder afdwalen! Zij gaan zichzelf helpen in de onvrede met vijgenboombladeren en kruipen weg achter dicht geboomte. Maar noch het één noch het ander helpt. Wat nu? Ja, wat te doen? Wij kunnen geen onvrede weg krijgen en vrede scheppen. Dat gaat niet.

De vrede, zoals die was in het paradijs, was gave Gods, waarmede Hij het reine scheppingswerk en de mens bedeed had. Want dat behoorde tot datgene wat goed was. Immers, wij lezen: "En God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed." Daar hoorde ook de vrede bij. Daar is nu niets meer van te vinden: verbeurd, verzondigd, uitgebannen. Daar is bij hen geen wederkering. Zij zijn verward in de strikken des duivels, in zonde, in onvrede.

Nu is het echter God, Die hen opzoekt, door Adam aan te spreken, te roepen: "Waar zijt gij?" Komt Adam nu voor de dag, zeggend: "Ik ben in onvrede?" Dat doet hij niet, maar zegt: "Ik hoorde Uw stem in de hof, en ik vreesde; want ik ben naakt." Zie je wel, hij komt in onvrede voor de dag. God zegt: "Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt? Hebt gij van die boom gegeten, van welke Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt?" Ja, wat nu gedaan? Weer wat anders: "De vrouw die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven, en ik heb gegeten." En het zeggen van Eva is: "De slang heeft mij bedrogen, en ik heb gegeten." Daar staan zij: in onvrede! Daar is bij hen geen wederkeren tot God.

Wat doet nu Jehova? Hij gaat spreken over vrede, over herstellen: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, tussen uw zaad en tussen haar zaad, Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Hij gaat spreken over Christus, over het Zaad der vrouw en Die zou teweeg brengen dat, wat nu onder satans beheer was, de onvrede, te niet gedaan zou worden en onder Christus' heerschappij de vrede weer zou komen.

Dus sprake van herstel. Dat is een zaak uit God geweest, waar niets van de mens bij was, dat was geheel uit God. Hij heeft in het paradijs gesproken van herstel, van vrede en dat door het Vrouwenzaad. Dat is het preken Gods geweest.

Wat buiten God is, daar is onvrede, zelfs in die mate, dat men hier niets heeft wat ons verzadigen kan, wat ons vrede kan geven. Het hart is leeg van God. Hetgeen ons hart kan vervullen, verzadigen, waar wij als uit kunnen kwinkeleren als een vogel in de lucht, als een vis in het water, dat is wèg, dat is er niet. De onvrede die er in het hart is, spreekt zich ook uit tegenover anderen. Daaruit is er zoveel ellende op de wereld, oorlogen, geruchten van oorlogen, beroerten, allerhande ellende. Door de zondeval is de vrede kwijtgeraakt, verloren, die is er niet meer. Dat komt in het brede openbaar in deze wereld, de mens leeft in onvrede voor zichzelf en ook tegenover elkander. Waar geen eerbied is voor het Woord, daar leeft men zichzelf, dan is er hier niets anders dan een woeste wildernis. Daar het van deze wereld geldt, dat zij in het boze ligt - met God afgedaan - wat zullen wij dan van de wereld nog verwachten? Buiten God, niets dan ellende! Het ene wee weg, het andere volgt. Het kan niet anders. Dat is een openbare zaak, terug te vinden in het Woord.

Vrede met onze Schepper, dat is de zaak waarover het gaat. Veronderstel dat er iemand was, die van A tot Z kon zeggen, hoe het er op de wereld zou toegaan, maar zelf geen vrede had met God, wat heeft men dan nog? Zelfs als alles hier in voorspoed zou gaan, maar geen vrede met God, als de dood komt, dan is het voor eeuwig verloren. Doch nu eens andersom: laten wij aannemen, dat de waarheid Gods niet meer geduld wordt, dat de grootste ellende uitbreekt, dat wij als vee worden weggevoerd - want zoals het vroeger was met de inquisitie, ophangen, verbranden enz., behoort niet meer tot deze moderne tijd, maar men heeft wel andere middelen, dus nu veronderstelt dat wij weggevoerd worden - en in de diepte der aarde moet afdalen, onder wrede tirannie hard moet werken in kolenmijnen, kopermijnen of wat ook, maar in het hart vrede; wie is er dan beter aan toe, die vrede in het hart heeft maar uitwendig de grootste ellende, of die uitwendig voorspoed heeft en in het hart onvrede en op weg is naar de hel? Wat is dan beter? Er gaat toch niets boven vrede; vrede in het hart met God onze Schepper dat is toch de voornaamste zaak waarover het gaat.

Let nu eens op, op aarde geen vrede, maar wel bij Christus, en daarvan spreekt Jezus tot Zijn discipelen. Wat zijn dat voor mensen? Die vonden in de wereld niets dan onvrede en hetzelfde in het hart en konden zelf in het hart geen vrede maken. De hele ceremoniële eredienst, al was het van God, kon ze niets aanbrengen. Nu had het Gode behaagd hun ogen te openen voor het werk der genade, dat Jezus was de Christus, de Zone Gods. Daar zij het nergens konden vinden in de wereld, noch in de godsdienst, noch bij zichzelf, hebben zij afgelegd alle eigen inzichten, en door Gods genade en Geest op Jezus Christus gezien. Zij zeggen: "Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Dat hebben zij in Hem bemerkt. Bij Hem was, wat zij nodig hadden en dat was nogal wat.

Want die God tegen Wie zij gezondigd hadden, had Zijn Zoon gezonden, zo lief had Hij de wereld. Daarom hebben zij aan die Koning gehangen en verstaan: van Hem moeten wij het hebben. Ja, alles van krijgen het één zowel als het ander. Hij leerde, predikte, onderwees, en zij hebben uit Zijn lessen leren kennen, daar is beantwoording in al onze behoeften.

Doch nu is de tijd aangebroken, waar Jezus van gesproken had, dat de Zoon des mensen gedood, gekruisigd en begraven zou worden. Dat is een nacht van de grootste versaagdheid.

En hoe is nu Christus? Daar zij als in zak en as zitten, gaat Hij dan mede doen met: ach, wat een tijd beleven wij toch! Doet Hij zo? Neen! Helemaal niet. Ik begon hier te lezen: "Vrede laat Ik u. "De Koning heeft in die nacht met Zijn discipelen gehandeld over Zijn heengaan, over Zijn lijden en sterven. Als alles weg is, hoe is het dan?"

Denk hierbij eens aan een sterfgeval van een vader, moeder, man, vrouw, kinderen, dan zegt men toch als iemand overstelpt is door verdriet: "Heeft hij of zij alles meegenomen?"

En wij zouden dan zeggen: "Ja, ik kan zo niet meer verder leven, het was mijn vader, moeder, enz., hij of zij heeft alles meegenomen."

Zo is het hier ook bij de discipelen, want als Jezus weggaat dan waren zij alles kwijt. Immers, hun verwachting stond toch geheel op Hem. Wat gaat Hij nu zeggen? "Ja, het is een ernstige tijd, och, wat zullen jullie nog veel mee moeten maken?" Neen! Hij beantwoordt hen in hun droefheid, die ziet Hij niet voorbij. Hij zegt: "Gij dan hebt nu wel droefheid; maar Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden." Dus Hij pakt hen wel op, en gelijktijdig gaat Hij hun Zijn testament oplezen: "Vrede laat Ik u." De wereld had dat niet nodig, die maakt dat zelf wel. Die zijn - in eigen ogen - rijk genoeg. Maar zij zijn zo arm, zij zijn de vrede met God kwijt, zij hebben onvrede in hun ziel. In de wereld hebben zij niets, evenmin bij zichzelf. Des Konings wens is, hun uit die armoede te halen en daarom spreekt Hij tot hen: Ik vermaak jullie testamentair Mijn vrede.

Dus Hij gaat hier onder hen - hoewel Zijn dood nog tussenbeide moest komen - Zijn testament al oplezen. Dat is nog eens koninklijk, hè? Kijk, zo is Koning Jezus' doen. "Vrede laat Ik u." Dat is voor u. Ik ga wel weg, maar Ik neem niet alles mee. Ik zal wat achterlaten. De eerste Adam heeft gezondigd en heeft een erfenis van schuld en onvrede nagelaten, zo groot, die kunnen wij met al ons werken niet afgelost krijgen, waardoor wij altijd in onvrede blijven zitten. Maar nu zegt hier de tweede Adam: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u." Kijk zo wil Jezus doen.

Hij zegt dat in het dubbel. Niet zo maar terloops. Hij vestigt er apart de aandacht op. Want als Hij gesproken heeft: "Vrede laat Ik u", dan volgt nader de uitbreiding: "Mijn vrede geef Ik u." Wat is dat voor een vrede die de Koning geeft? Denk dan eens even in: dat Hij in de vrederaad op Zich genomen had om Borg te zijn, om voor de zonde te betalen met Zijn bloed, met Zijn dood. Op Zich genomen had, om in volkomen gehoorzaamheid een eeuwige gerechtigheid te verdienen en te verwerven. Daar lezen wij van in Jesaja 53, het 10e vers: "Doch het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen." De zonde verdient een algehele vernietiging en hier staat er dat van de Koning. In psalm 22 lezen wij daarvan: "Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden." Zo noemt Hij het en hoe is het nu in het zwaarste lijden waarin Hij voor de zonde moest betalen in het aanbrengen van gerechtigheid?

Hoe is het zelfs, wanneer grote droppels bloed van de zware strijd onder de toornloed van de Almachtige, als uit Zijn poriën naar buiten worden geperst, en Hij in nood uitriep: "Abba, Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan!" Wat voegt Hij daaraan toe? "Doch niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede."

Dus de Koning heeft, met en onder onze zonden, vrede blijven behouden met Zijn Vader. Dat heeft Jezus gedaan, Die is vrede blijven behouden. Hij is niet in onvrede gekomen met Zijn Vader, zelfs niet in het diepste lijden. Hangend tussen hemel en aarde in een drie-urige duisternis, in de hemel geen plaats en op aarde geen steen, en de zonde de scheiding inhoudende, zwijgt nochtans de Koning onder Gods Majesteit en Soevereiniteit. Heel het gestel hield als de adem in: zou het zich ontbinden, zou alles zich in het niet oplossen? Eén woord van onvrede en daar ging alles. Dan zou heel het gestel vernietigd worden. Maar die Ene hing daar en Hij hield vrede met Zijn Vader. Dat deed Jezus!

Wij zijn mensen, die al zijn wij omringd met weldaden en zegeningen Gods als: spijs, drank, kleding, man, vrouw, kinderen, van alles hebbend, een bed om te rusten, maar wat narigheid, dan is het al gauw: waarom dit, en waarom dat? De Koning hangt daar, naakt, geen bed, geen eten, geen drinken, geen onderdak, daar is op aarde geen plaats en in de hemel niets dan toorn over de zonde. En wat doet Christus? Hij zwijgt, eerbiedigt Zijn Vader, houdt vrede met Hem. Waarom? Hij moet het voor ons verdienen. Dàt moet Jezus doen. Weten wij wel, dat de vrede zo duur gekocht is, door Christus' volkomen gehoorzaamheid en onderwerping aan de soevereiniteit en het gezag van Gods gekrenkte Majesteit? Zo is het. Nu heeft Christus dus vrede met Zijn Vader gehouden.

En opdat de wereld wete, dat Ik de Vader liefheb, en alzo doe, gelijkerwijs Mij de Vader geboden heeft, sprak Hij: "De overste dezer wereld komt - want die is werkzaam geweest om de Koning van dat doel af te brengen - en heeft aan Mij niets." Ik heb Mij geheel verenigd met Mijn Vader, en daardoor heeft Jezus in volkomen gehoorzaamheid de vrede verdiend.

Hij heeft voor de zonde betaald met Zijn bloed en met Zijn dood. Vrede en gerechtigheid verdiend in volmaakte gehoorzaamheid, Zich Gode onderworpen. Nu kan de Koning spreken van: "Mijn vrede". Hij wil zeggen: jullie hebben die niet, maar Ik wel, die krijgen jullie van Mij, die schenk Ik, die geef Ik. Hij wil dus de vrede die er op aarde niet meer was, géven! Geven aan ellendigen, die het in de wereld, bij zichzelf en buiten God niet meer kunnen vinden. Zo was het bij de discipelen. En nu zegt Jezus hun, dat Hij heengaat, maar Ik laat jullie een goede erfenis na, hoor! Door Mijn dood komt dat testament vast te staan, het verbond der genade, dat Nieuwe Testament, en dat bezorgt jullie de vrede. Het is toch wat! Wij moesten eerst een versje zingen eer Ik verder spreek, en wel uit Psalm 133 het 2de vers:

Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen,
Als d'olie, die, van Arons hoofd gedropen,
Zijn baard en klederzoom doortrekt;
Z'is als de dauw, die Hermons kruin bedekt.
Die Sions top met vruchtbaar vocht besproeit,
En op zijn bergen nedervloelt.

Voordat Hij wil heengaan, sprak Christus: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u." Wat een troost. Hij heen, maar dàt er voor in de plaats. Als het aan de discipelen gelegen had, dan hadden zij zeker de omgang met Jezus willen blijven behouden, dagelijks Zijn lessen genieten. Wij lezen: "Maar Hij verklaarde alles Zijn discipelen in het bijzonder." Hij legde hun al de gelijkenissen uit. Dat was zeer dierbaar en echt, maar dan had de zaak blijven zitten, daarom moest de Koning heengaan, Zich onderwerpend aan de rechten Gods.

Maar hoe schieten zij er nu over? In de wereld kunnen zij het niet vinden, in zichzelf hebben zij geen leven en buiten God kunnen zij niet. Zó zijn die mensen! Zij zijn zodanig ontgrond, dat zij niets hebben overgehouden. Daar staat nog van: "Niet een scherf zal gevonden worden, om vuur uit de haard te nemen, of om water te scheppen uit een gracht." Niets overgehouden! Maar, omdat Christus voor de zonde der kerk is gestorven, is er voor ellendigen - die hier niet buiten Hem kunnen leven, ja, hier als lopen te sterven - Zijn testament, want voor dezulken is de vrede. Hij had hun dat reeds opgelezen voor Hij heenging. Maar och, och, och, zij zijn zo diep gezonken, zo ontgrond bij zichzelf, dat zij, met hetgeen Christus gesproken had, daar konden zij zelf niet mee werken. Doch, zo waar als Hij de zaligheid heeft verdiend en beloofd, zo waar is het dat Hij zelf de belofte wil toepassen en Zijn heilsvendiensten vermaken.

Daarom ontmoette Maria op de derde morgen na Zijn opstanding en de discipelen toen zij 's avonds bijeen waren, Jezus, die tot hen zei: "Vrede zij ulieden." Hij laat ze door Zijn doorboorde handen in een bevredigd God zien. Hij wil voor de dag brengen, dat het testament vast is in de doden, door Zijn doorboorde handen in een verzoend God. En daar de dood Hem niet kon houden, krijgen zij hetgeen in het testament staat, dat gaat Hijzelf hun vermaken. Dat is toch een Koning, he? Hij deelt de zaligheid uit, zij hoeven er niets aan te doen. Als wij nu maar buiten God de dood vinden in de wereld, dan is alles voor elkaar, want Hij doet alles.

Denk eens in: vrede met God. Ja, Hijzelf wil openbaren dat Christus in eeuwigheid Borg geworden is, en dat Zijn geschonden Deugdenbeeld hersteld en opgeluisterd is in Christus, Die Zich had onderworpen aan Gods Wet. Opdat zij zouden kennen:

...genâ van waarheid blij ontmoet;
de vrede met een kus van 't recht gegroet;...

Er is dus geen vrede dan met voldoening aan de rechten Gods. Zie dat is de zaak waarover het gaat: vrede, vrede.

Ik heb Maandag nog een aardige ontmoeting gehad met een vrouw uit Sliedrecht. Nadat zij op de biddag was geweest, kwam zij haar hart eens luchten, zij was zo vol van Gods werken. Ik zei: "Mens ga je gang." Nu zes jaar geleden was zij zichzelf kwijtgeraakt en het eigendom van Jezus geworden. Daar had zij veel vrucht uit getrokken: vrede met God door Jezus Christus. Doch de laatste tijd was duisternis haar deel. Tot op een gelegenheid zij onder een predikatie kwam uit de 130ste psalm: "Uit de diepte roep Ik tot U, o HEERE." Toen is gaan werken: dat is dan toch niet vreemd, dan maar aan God blijven hangen, want zij wist het niet. Dat duurde tot vorige week. Geen weg, noch pad hield zij meer over - nu dan is het goed, als wij ten einde geraken. Toen is uit de eeuwigheid openbaar geworden, dat zij een gekende was en dat naar Zijn eeuwig voornemen. Daar was bij: "Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen." En zei ze, daar gaat dat heilswerk open, dat was uit God in Christus en door die Geest, daar is drie, vier geworden, daar ben ik ingesloten en leerde ik kennen, mijn begin in de eeuwigheid en ook mijn einde in de eeuwigheid, daar lig ik in. Het is misschien wel wat vreemd uitgedrukt, maar ik moest hier geboren worden om hier eens een poosje een kijkje te nemen en opdat Gods werken van eeuwigheid hier in mij uitgewerkt zouden worden. Uit de eeuwigheid en tot de eeuwigheid. Zij was er nog helemaal vol van. Augustinus zegt: "HEERE wij zijn tot U geschapen en nu vindt het hart geen rust, dan in U." Nu heb ik ware rust.

Dat vermaakt nu de Koning: uit God geboren. Hier weer in de Oorsprong opgelost, daar is drie, vier geworden. En dat nu mensen - die van nature geheel vervreemd zijn van God - weer ingezet worden in dat Koninkrijk. Zulke dingen verblijden toch weer, he? In elk geval is dat er toch ook nog.

Dus niet zo: wat een tijd is het toch tegenwoordig, en onderwijl nog wat spreken over dat werk, en het lijden en sterven van Jezus Christus en dan zeggen: "Ja de vrucht mis ik". Neen. zo niet! Merk alstublieft op, dat als er onder ons waren, die geen leven meer hadden buiten Christus, dan zou de vrucht van Zijn werk nog deze avond voor de dag komen, want dat is er tot zaligheid en eeuwig leven en herstel in Zijn gemeenschap. Ja: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u." Die deelt Hij uit, die wil Hij vermaken.

Hij voegt er nog bij: "Niet gelijkerwijs de wereld hem geeft." Wat moet de wereld geven? Nu ja, zij mogen elkaar toewensen: "Het beste hoor - of - vrede hoor", maar wat kan de wereld geven? Niet met al. Dat gaat niet. De staatshoofden werken koortsachtig, want ja, verschrikkelijk als er eens oorlog zou komen, en wat is er te zien op heel de wereld? Onvrede, onvrede, twist, oorlog!

Waarom? God blaast er in, want Hij heeft een twist met de volkeren der aarde. "Zij hebben des HEEREN woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben?" Christus zegt: "Niet gelijkerwijs de wereld hem geeft", want in de wereld is er slechts schijn, maar Hij geeft werkelijke vrede. Dáár heb je wat aan, daar kun je mee leven en sterven.

Gijlieden zoudt kunnen zeggen: "Als ik daar nog aan denk, toen ik in Christus' armen neerzonk, en toen ik weergebracht werd in de Oorsprong, maar hoe zit ik nu?" Christus zegt: "Mijn vrede laat ik u." Dat is dan maar gerommel van ons eigen ik, dat aan het werken is en dat bij ons zit. Laat Hem bij ons bewijzen wat hij zegt: dat wil Ik testamentair aan jullie vermaken. Kom weer eens bij de Koning terecht, dan wil Hij betonen: dat is er voor jullie. Hij belooft: "Niet gelijkerwijs de wereld hem geeft." Telkens weer als zij bij Hem komen, dan wil Hij de vrede - die Hij ze gegeven heeft met God - vernieuwen, bevestigen, verzekeren, verzegelen.

"Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd." Hij wil het dus blijven geven. Hij wil het onderhouden, verzekeren, bevestigen en verzegelen, dan behoeven wij niet ontroerd en versaagd te zijn. Als Hij nu zulk een sterke Held is, Die alles wil verrichten, dan is er alle reden om ons op Hem te verlaten. Hij is de Koning, de wáre Koning. Zó is het bij Hem.

Wat ik u bidden mag, als gij de vrede met God niet kent, die door Die Koning gewrocht en door Zijn Geest medegedeeld en toegeschikt wordt in het hart, bekijk dan eens goed uw staat voor God. In onvrede, zó dat u moet gaan zeggen: geen doen aan om daarin te blijven. Dat het u in nood drijft, en dringt tot Uw Schepper. En wanneer gij het niet langer buiten Hem kunt stellen, dan hoeft het ook niet langer. Daarvoor is het werk, opdat dat er voor in de plaats komt.

Merk dan eens op, wij ontrouwe schepselen, hinken, zinken elk ogenblik. Wij zijn niet anders dan "hou-kinderen", maar voor een mens in die armoede wil Hij gaan bevestigen: Ik heb de vrede voor u verdiend en in de hemel heb Ik alle zaken in orde gemaakt. Dat Hij dan de vrede bevestige, verzegele, opdat wij getroost zouden reizen onder Christus' heiligend kruis, naar 't erfgoed daarboven, in het Vaderlijk huis.

Wie heeft lust zulk een God te vrezen? Dat dan in ons wone: U kiest mijn hart eeuwig tot Koning. Heilige Hij ons daartoe Zijn Woord en dat het nog zijn loop hebbe, nog in vrucht gekend worde, ten eeuwigen leven en tot zaligheid. Amen.

Slotzang: Psalm 133: 3

Waar liefde woont, gebiedt de HEER den zegen,
Daar woont Hij zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-